

Елин Пелин

Под есенното слънце

Сняг се белее по планините,
ниско там нейде висят мъглите.

Небето синьо – дълбоко море...
Есенно слънце грее отгоре.

Есенно слънце – есенна рдост...
Земята влажна тръпне от сладост.

Цветя есенни в полето сиво
смеят се болно, гледат страхливо...

В широки друми пътник пътува –
дето летува, там не зимува:

черен работник търси утеха –
домашен огън под родна стреха.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5700>]